॥ २ ॥ ॥ ३ ॥ ननुतेषामुपेंद्रादिरूपंभगवंतंनित्यंपश्यतांकेयमतिदिदृक्षाअतआह वपुषेति येनवपुषानरलोकमनोरमःसन् सर्वलोकेषुयशोवितेने तदतिसुंदरंवपुर्दिदृक्षवः ॥ ४ ॥ व्यचक्षतअपश्यन् ॥५॥ स्वर्गोद्यानस्थैर्माल्यैःचित्राणिशृंखलाबंधप्रायाणिपदानिअर्थाश्चयासु ताभिगीर्भिः॥६॥ बुद्धींद्रियादिभिर्दर्शनादिनाप्राणेनचबलहेतुनादंडवत्प्रणिपातेननतावयंनमस्कृतवंतः स्मेतिविस्मये यथाहुःदोर्भ्यांपदाभ्यांजानुभ्यामुरसाशिरसा दृशा मनसावचसाचेतिप्रणामोऽष्टांगईरितइति स्मशब्दोक्तविस्मयायविशेषणम् कर्ममयात् उरुपाशात् मुमुक्षुभिर्भावयुक्तैरपियत्केवलमंतर्हृदि चिंत्यतेनतुदृश्यते तद्वयंनताःअहोभाग्यमित्यर्थः ॥ ७॥ ननुममापिदृष्टादृष्टकर्मकरणात् कुतोमत्पदारविंदचिंतनंकर्मपाशान्मुमुक्षुभिःक्रियतेतत्रा

इंद्रोमरुद्भिर्भगवानादित्यावसवोऽश्विनौ॥ ऋभवोंऽगिरसोरुद्राविश्वेसाध्याश्चदेवताः॥ २॥ गंधर्वाप्सर सोनागाःसिद्धचारणगुह्यकाः॥ ऋषयःपितरश्चैवसविद्याधरकिन्नराः॥३॥ द्वारकामुपसंजग्मुःसर्वेकृष्ण दिदृक्षवः॥वपुषायेनभगवान्नरलोकमनोरमः॥ यशोवितेनेलोकेषुसर्वलोकमलापहम्॥४॥ तस्यांविभ्रा जमानायांसमृद्धायांमहर्द्धिभिः॥ व्यचक्षतावितृप्ताक्षाःकृष्णमद्भुतदर्शनम्॥५॥ स्वर्गोद्यानोपगैर्माल्यै श्छादयंतोयदूत्तमम्॥ गीर्भिश्चित्रपदार्थाभिस्तुष्टुवुर्जगदीश्वरम्॥६॥ देवाऊचुः नताःस्मतेनाथप दारविंदंबुद्धींद्रियप्राणमनोवचोभिः॥ यच्चिंत्यतेंऽतर्हृदिभावयुक्तैर्मुमुक्षुभिःकर्ममयोरुपाशात्॥ ७॥ त्वं माययात्रिगुणयात्मनिदुर्विभाव्यंव्यक्तंसृजस्यवसिलुंपसितद्गुणस्थः॥ नैतैर्भवानजितकर्मभिरज्यतेवैय त्स्वेसुखेऽव्यवहितेऽभिरतोऽनवद्यः॥८॥

हुः त्वमिति हेअजित आस्तामिदानींतनमि दमत्यल्पंकर्म त्वंव्यक्तंमहदादिप्रपंचंसृजसिपालयसिसंहरसिच तदप्यात्मन्येवनपृथक् दुर्विभाव्यंमनसाऽप्यवितर्क्यं तद्गुणस्थःतस्यामायायागुणे षुनियंतृत्वेनस्थितःअतएवतैः कर्मभिः भवान्नाज्यते नलिप्यतेकुतः योभवान् अनवद्यःरागादिरहितः यतःस्वेआत्मरूपे सुखेअव्यवहितेअनावृते अभिरतः अतस्त्वंकर्मकुर्वन्नप्यात्मारामःपरमेश्वरइति मुमुक्षुभिश्चिंत्यतइतिभावः॥ ८ ॥